

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 65ο - ΤΕΥΧΟΣ 701 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2023 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἀπόσβεσις χρεῶν

Ὁλοι ἔχουμε ἀνοικτό λογαριασμό μέ τόν Θεό. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς (Ματθ. ιη' 23-35) εἶχε ἀνοικτό λογαριασμό καί μέ ἓνα σύνδουλό του καί μέ τό ἀφεντικό του. Ὁ σύνδουλος τοῦ χρωστοῦσε ἑκατό δηνάρια, κάτι λίγα σημερινά εὐρώ. Ὁ ἴδιος χρωστοῦσε στό ἀφεντικό του μύρια τάλαντα, πολλές ἑκατοντάδες χιλιάδες εὐρώ.

● Πῶς ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς ἔλυσε τό λογαριασμό του μέ τόν σύνδουλό του; Μέ πρωτοφανή σκληρότητα. Ἄγρια τοῦ φωνάζει: «Ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις» (Ματθ. ιη' 28). Ἐπιτίθεται νά τόν πνίξη. Ἀσυγκίνητος στίς παρακλήσεις τοῦ μικροχρεώστη. Στά πόδια του ἐκείνος τόν ικετεύει. Ἀγέρωχος ὁ πρῶτος. Παίζει μέ τόν πόνο τοῦ ἄλλου, ὅπως ἡ γάτα μέ τό ποντίκι. Ἡδονίζεται νά ξευτελίξη. Δέν ικανοποιεῖται, παρά μόνο ὅταν τό μῖσος φυλακίζει τόν σύνδουλό του...

● Ἀγανακτοῦμε μέ τήν σκληρότητα τοῦ μεγαλοφειλέτη; Περισσότερο ἀγανακτοῦμε, ὅταν δοῦμε τό πῶς λίγο πρῖν τό ἀφεντικό του εἶχε λύσει τόν φουσκωμένο δικό του λογαριασμό. Χρωστοῦσε μύρια τάλαντα. Ἐπεσε κι αὐτός στά πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ. Καί τ' ἀφεντικό τόν σπλαχνίστηκε. Τοῦ χάρισε τό τεράστιο χρέος!...

● Δέν εἶχαν περάσει λίγα λεπτά. Ἐχάσε κιόλας τό δικό του χρέος, τήν ἄφηση πού εἶχε λάβει. Καί ἔδειξε τή σκληρότητα πού εἶδαμε. Τό ἀποτέλεσμα; Τό ἀφεντικό ἀνακαλεῖ τό χάρισμα. Ὁ κλεισμένος λογαριασμός ξαναοίγει. Ὁ σκληρός δοῦλος εἶχε φανή ἀνάξιος τῆς ἀγαθότητος τοῦ κυρίου του. Κλείνεται στή φυλακή, ἀπ' ὅπου δέν θά βγῆ ποτέ. Ὅχι γιατί χρωστοῦσε, ἀλλά γιατί φάνηκε σκληρός (ιδέ καί Ματθ. ε' 26).

● Δύο σκηνές. Τίτλος στήν πρώτη: *Τί κάνει ἡ ἀγάπη!* Τίτλος στή δευτε-

ρη: *Τί κάνει ή σκληρότητα!* Καί νά σκεφτοῦμε, ὅτι γιά μᾶς λέχτηκε ή παραβολή τῶν μυρίων ταλάντων. Ὁ κύριος τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ Θεός. Ὁ σύνδουλος εἶναι ὁ συνάνθρωπός μας. Στή μέση ἐμεῖς. Ἐμεῖς, πού ἔχουμε ἀνοιχτό λογαριασμό καί μέ τόν Θεό καί μέ τούς ἄλλους. Ὁ λογαριασμός μας μέ τούς ἄλλους εἶναι μικρός. Τό χρέος μας στόν Θεό εἶναι φουσκωμένο. Ἐλλείμματα, δάνεια, χρέη!

- *Πρῶτα τά χρέη.* Χρεωμένος ὁ ἄνθρωπος. Μέ τά πολλά *προσωπικά του ἀμαρτήματα*. Νά τά μετρήσουμε; Ἀμέτρητα. Κάθε μέρα πέφτουμε. Κάθε ὥρα παραβαίνουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κάθε στιγμή μέ τό καρφί κάποιος ἀμαρτίας καρφώνουμε τόν Κύριό μας.

- *Ἐπειτα τά δάνεια.* Πρόκειται γιά τά *χαρίσματα* καί τά *τάλαντα*, πού μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός. Μᾶς τά ἔχει δανείσει. Θά Τοῦ τά ξοφλήσουμε; «*Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;*» (Ψαλμ. 115,3).

- *Καί ἀκόμα, τά ἐλλείμματα.* Τά ἐλλείμματα στόν πνευματικό τομέα. Τά ἐλλείμματα ἀπό τά καλά, πού μπορούσαμε νά κάνουμε καί δέν κάναμε. «*Τί ἐπι ὑστερῶ;*» (Ματ. ιθ' 20). Οἱ ἐλλείψεις καί οἱ παραλείψεις μας αὐξάνουν τόν λογαριασμό μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

- Τό σύνολο τοῦ λογαριασμοῦ μας πιθανόν νά μή τό θυμώμαστε. Τό θυμᾶται ὁ Θεός. Στή μνήμη Του ὅλα εἶναι γραμμένα. Τό πιό τραγικό δέν εἶναι αὐτό. Τό πιό τραγικό εἶναι κάτι ἄλλο: Θά δώσουμε *λόγο* γιά τόν λογαριασμό μας. Ὅλοι γιά ὅλα. «*Ἡθέλησεν (ὁ κύριος) συνάραι λόγον μετά τῶν δούλων αὐτοῦ*» (Ματθ. ιη' 23). Ἄ-

νάμεσα στό ἄλλα πού θέλησε ὁ Θεός εἶναι καί τοῦτο: Θά ζητήση λόγο κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Θά λογοδοτήσουμε. Ὅπωςδήποτε.

- Ὑπάρχει ἐλπίδα νά ξοφλήσουμε μόνοι τόν λογαριασμό μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ; Οὔτε κἄν νά δικαιολογηθοῦμε δέν μποροῦμε. Ἡ *δικαιολογία* γιά τά χρέη μας, γιά τά ἀμαρτήματά μας, ἐπιβαρύνει τήν κατάστασι.

- Ὅλα τά χρέη μας, τά ἀμαρτήματά μας, τά σβήνει ἡ *ἀγάπη τοῦ Θεοῦ*. Ὑπάρχει ὁμως ἓνα ἀμάρτημα, πού ἐμποδίζει τήν ἀπόσβεσι τῶν χρεῶν μας. Εἶναι ἡ *μνησικακία*. Ὁ κύριος τῆς παραβολῆς ἀνακάλεσε τήν ἀπόσβεσι τοῦ μεγάλου χρέους, διότι ὁ χρεώστης ἔδειξε *σκληρότητα*.

- Ὁ Θεός μᾶς συγχωρεῖ ὑπό ἓναν μόνο ὄρο. Ὅτι κι ἐμεῖς συγχωροῦμε τούς ἀδελφούς μας. Ἄς μή λέμε ψέματα στό «*Πάτερ ἡμῶν*»: «*Καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν*» (Ματθ. στ' 12).

- Συγκρίνεται ἡ *σταγόνα* μέ τό *πέλαγος*; Πέλαγος ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Σταγόνα ἡ δική μας ἀγάπη. Ἐνα λόγο ἄς ποῦμε στόν ἄλλον: «*Ἀδελφέ, σέ συγχωρῶ! Συγχώρεσέ με καί σύ*». Καί τότε θ' ἀκουστῆ καί τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀπόφασις: «*Κι ἐγώ σέ συγχωρῶ!*»!

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου - 15 Αὐγούστου

Ἡ Παναγία τῆς Καινῆς Διαθήκης

Ἦ ολλά ὀνόματα ἔχουν δώσει στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Πολλές εἰκόνες τῆς κυκλοφοροῦν. Βέβαια μία εἶναι ἡ Παναγία, αὐτήν πού σέ κάθε Ναό βλέπουμε στό τέμπλο. Παράδοξες ὀνομάσιες δόθηκαν σέ διάφορες εἰκόνες τῆς Παναγίας. Νά τό κατηγορήσουμε; Ὁχι. Ἀλλά θά τονίσουμε αὐτό πού λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Δέν μιλάει γιά ἀντίγραφα εἰκόνων, πού δυστυχῶς καλύπτουν κάποτε τήν οὐσία τοῦ μυστηρίου τῆς σαρκώσεως, τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Παρουσιάζει ἡ Ἁγία Γραφή προτυπωτικές εἰκόνες γιά τό Πρόσωπο τῆς Θεομήτορος. Μιλάει καί γιά πρῶτότυπα τῆς Παναγίας.

- Καί κατά πρῶτον, ποιά τά δύο ὠραιότερα ὀνόματα τῆς Μαρίας;

- Τό ἕνα εἶναι ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη: Διαφαίνεται ὡς *Κόρη τῶν προφητειῶν*. Τό ἄλλο εἶναι ἀπό τήν Καινή Διαθήκη. Εἶναι τό ὄνομα, μέ τό ὁποῖον τήν προσφώνησε ὁ Οὐρανός, ὁ ἀπεσταλμένος ἀπό τόν Οὐρανό ἄγγελος Γαβριήλ: *Κεχαριτωμένη* (Λουκ. α' 28)! «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη! Ὁ Κύριος μετά σου· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν».

- Μερικά ἀπό τά ὀνόματα, πού μέσα στήν Καινή Διαθήκη, προσδίδονται

στήν Παναγία, θά παρουσιάσουμε. Παναγία ἔξω ἀπό τήν Καινή Διαθήκη, καί γενικά ἔξω ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, δέν εἶναι αὐθεντική Παναγία. Δέν εἶναι τῆς παραδόσεως ἡ Παναγία. Ἡ Παναγία εἶναι «*ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ Λόγου*». Μέσα τῆς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον διεργάστηκε τό μυστήριο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

- **1.** Τό πρῶτο ὄνομα: *Παναγία ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ*. Λέει προφητικά ὁ Δαβίδ: «*Ἄκουσον, θύγατερ καί ἴδε... καί ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεύς τοῦ κάλλους σου*» (Ψαλμ. 44,11). Ὅπως προτυπωτικά κατεβαίνει στό καμίνι τῶν Τριῶν Παίδων «*ἡ ὄψις Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*», ἔτσι καί στή θεοπνευστία τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαβίδ φαίνεται προτυπωτικά ἡ ὄψις τῆς Θεοτόκου. Κανενός ἀνθρώπου ὁ Θεός, ὁ Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ δέν θαύμασε τόν ὠραιότητα τόσο, ὅσο τῆς Θεοτόκου.

- **2.** Τό δεύτερο ὄνομα στήν Καινή Διαθήκη: *Παναγία τοῦ μυστηρίου*. Τήν τιμᾶμε, γιατί ἔγινε τό ὄργανο τοῦ Θεοῦ γιά τό μυστήριο τῆς ἀγάπης. Προσέφερε τόν πανάγιο ἑαυτό τῆς γιά τήν τέλεσι τοῦ ὑπερφύστερου μυστηρίου, τοῦ μυστηρίου τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀνυποψίαστη ἡ ἴδια γιά τό τί πρόκειται

νά συμβῆ στήν πεντακάθαρη ὑπαρξί της, ρωτᾷ τόν ἄγγελο: «*Πῶς ἔσται μοι τοῦτο;*» (Λουκ. α΄ 34). Καί παίρνει τήν ἀπάντησι, πού εἶναι καί ἡ μόνη ἐξήγησις τοῦ τρόπου τῆς ἀσπόρου συλλήψεως καί κυήσεως: «*Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται καί δύναιμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι*» (Λουκ. β΄ 35).

• 3. Τρίτο ὄνομα: *Παναγία* τῆς ὑπακοῆς. Μόλις τῆς ἐξηγεῖ ὁ ἄγγελος τό πῶς θά λειτουργηθῆ τό «*ἀπ' αἰῶνος*» μυστήριον, ἀμέσως ἡ Κόρη τῆς Ναζαρέτ ὑποτάσσεται στό θεῖον θέλημα, στήν προαιώνιο βουλή τοῦ Θεοῦ: «*Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρημά σου*» (Λουκ. α΄ 38).

• 4. Τέταρτο ὄνομα: *Παναγία* ἡ εὐλογημένη. Μετά τή μυστηριώδη κυοφορία ἡ Παρθένος πορεύτηκε «*εἰς τήν ὄρεινήν*» (Λουκ. α΄ 39), σέ ὄρεινή περιοχή, σέ κάποια πόλι τῆς φυλῆς Ἰούδα. Μπῆκε στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία καί χαιρέτισε τήν Ἐλισάβετ. Τό μυστήριον συναντᾶται μέ τό θαῦμα. Μυστηριώδης ἡ κύησις ἄνευ σπορᾶς τῆς Παρθένου. Θαυματουργική ἡ κύησις τῆς στείρας Ἐλισάβετ. Πῶς ἡ συγγενῆς Ἐλισάβετ ἀποκαλεῖ τήν Παρθένο Μαρία, ὅταν ἐκείνη τήν χαιρέτισε; Εὐλογημένη! «*Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί καί εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου*» (Λουκ. α΄ 42). Ἀλλά πρὶν ἀπό τήν Ἐλισάβετ ἀποκάλεσε εὐλογημένη τήν Παρθένο Κόρη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ: «*Ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί*» (Λουκ. α΄ 28).

• 5. Πέμπτο ὄνομα: *Παναγία* ἡ καρποφόρος ἢ μάλλον Χριστοφόρος. Πάλι ἀπό τήν Ἐλισάβετ ἀνυμνεῖται ἔτσι: «*Καί εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου*» (Λουκ. α΄ 42). Κάθε καρπός μητρικῆς κοιλίας

εἶναι εὐλογημένος. Ἀλλ' ὁ καρπός τῆς μήτρας τῆς Παρθένου εἶναι ἀπείρως πῖο εὐλογημένος. Βαστάζει μέσα της τόν «*βαστάζοντα πάντα*».

• 6. Ἑκτο ὄνομα: *Παναγία* ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἐλισάβετ, φωτισμένη ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἀποκάλεσε τό κυοφορούμενο στήν Παρθένο βρέφος «*Κύριον*». «*Καί πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με;*» (Λουκ. α΄ 43). Εἶναι ἀπό τίς πλέον οὐράνιες ἀποκαλύψεις γιά τό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ἀπό τίς πλέον συγκλονιστικές μαρτυρίες γιά τό ὅτι ὁ μέν Χριστός, ὁ σαρκούμενος Υἱός τῆς Παρθένου εἶναι Κύριος ὁ Θεός, ἡ δέ Μαρία, καίτοι ἄνθρωπος, καταξιώνεται νά γίνῃ Μητέρα τοῦ Κυρίου. Καί ἡ μαρτυρία τῶν δύο αὐτῶν μυστηρίων ἔρχεται μέ οὐράνια ἀποκάλυψι. Ἀποκάλυψι στήν Ἐλισάβετ καί ἀποκάλυψι στό βρέφος τῆς δικῆς της κοιλίας, στόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή. «*Ὡς ἐγένετο ἡ φωνή τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τά ὦτα μου, ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν ἀγαλλιᾶσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου*» (Λουκ. α΄ 44).

• 7. Ἑβδομο ὄνομα: *Παναγία* ἡ Μακαρία. Κάποτε ὅταν κήρυττε ὁ Χριστός, τόν διέκοψε μία γυναίκα καί φώναξε δυνατά: «*Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καί μαστοί οὐς ἐθήλασας*» (Λουκ. ια΄ 27). Σάν νά μήν ἔδωσε σημασία ὁ Χριστός στό ἐγκώμιο τῆς ἀγνωστης γυναίκας γιά τήν ἁγία Μητέρα Του. Μέ τήν ἀπάντησι ὅμως πού ἔδωσε στή συνέχεια ὁ Χριστός, ἦταν σάν νά μακάριζε καί τήν Παρθένο Μητέρα. «*Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. ια΄ 28).

Ποιός άλλος άκουσε και ύπάκουσε σέ τόσο μυστηριώδη λόγο, όπως ή Μαρία, τής Ναζαρέτ ή κόρη; Γι' αυτό και τήν λέει *μακαρία* και ή Έλισάβετ: «*Και μακαρία ή πιστεύσασα ότι έσται τελείωσις τοις λελαλημένοις αυτή παρά Κυρίου*» (Λουκ. α' 45).

● **8.** Όγδοο όνομα: *Παναγία τής φτώχειας*. Άς παρηγορηθοϋν όλοι οί άνθρωποι, και είναι πολλοί, πού ζοϋν κάτω από τά όρια τής φτώχειας. Ό πλούσιος του οϋρανοϋ καταδέχτηκε και γεννήθηκε από μία πάμφτωχη κόρη, κάτω από τίς πλέον άθλιες συνθήκες. Έτοιμόγεννη ή Παρθένος δέν βρήκε τόπο. Δέν τής έδωσε κανείς τόπο φιλοξενίας. Και κατέφυγε στό σπήλαιο, στή φάτνη, στίς κοπριές, ανάμεσα στα ζώα. «*Και ανέκλινεν αυτόν έν τή φάτνη, ότι οϋκ ήν αυτοις τόπος έν τῷ καταλύματι*» (Λουκ. β' 7).

● **9.** Πέμπτο όνομα: *Παναγία του πόνου*. Καμμιās μητέρας ή καρδιά δέν ξεσχίστηκε από τό μαχαίρι του πόνου, όσο ή καρδιά τής Παναγίας. Τής τό προείπε ό Συμεών στήν Έπαπαντή. Η προφητεία του εκπληρώθηκε, όταν στάθηκε κάτω από τό Σταυρό και κοιτοϋσε τά μαρτύρια του Αναμαρτήτου Υιού της. Ίδου ή προφητεία του πρεσβϋτου Συμεών για τήν αγιώτερη γυναικεία καρδιά πού τρυπήθηκε από τόν φρικτότερο πόνο: «*Και σου τήν ψυχήν διελεύσεται ρομφαία*» (Λουκ. β' 35).

● **10.** Δέκατο όνομα: *Παναγία ή κυνηγημένη*. Έφυγε μέ τό βρέφος στήν άγκαλιά της και τόν προστάτη της, τόν σεβάσμιο Ίωσήφ, για τήν Αίγυπτο. Μέσα στή νύχτα ξεσηκώθηκε, άρον άρον, να μεταναστεύσει, ό-

πως ειδοποίησε ό άγγελος. Κι αυτό για να γλυτώσει τό μαχαίρι του Έρωδη. Να γιατί τής ζητάμε να σκεπάσει τό *Γένος* μας από έναν άλλον έχθρό, χειρότερο από τούς Ίταλούς και Γερμανούς. Να σκεπάσει τήν Ελλάδα από τή γενοκτονία, τήν έθνοκτονία, τή *βρεφοκτονία*, όπου σκοτώνονται 200 περίπου χιλιάδες κυοφορούμενα βρέφη κάθε χρόνο στήν Ελλάδα. Κυνηγημένο τό θείο βρέφος, βρήκε στοργή στήν άγκάλη τής Παρθένου Μητέρας. Τά κυνηγημένα από τή μανία τής *άμβλώσεως* βρέφη πού θά βροϋν προστασία;

● **11.** Ένδέκατο όνομα: *Παναγία ή άγωνιάσα μητέρα*. Δωδεκαετής ό Ίησοϋς στό Ναό τών Ίεροσολύμων. Σάν να τόν έχασαν ή Μητέρα Του και ό άγιος προστάτης της, ό Ίωσήφ, επιστρέφοντας από τό Ναό. Αναγκάζονται από τά μέσα του δρόμου να επιστρέψουν. Μετά από τριήμερη πορεία.

Η άγωνία τής Μεγάλης Μάνας για τό Παιδί. «*Γιατί μās λαχτάρησες;*», Τόν ρώτησε σάν Τόν βρήκαν «*έν μέσω των διδασκάλων ακούοντα αυτών και έπερωτώντα αυτούς*» (Λουκ. β' 46). Άγωνία κάθε μητέρας, όταν βλέπει να χάνει από κοντά της τό παιδί. Και βέβαια εκείνο τό Παιδί ήταν στό σπίτι του Πατέρα. Είναι μία από τίς λίγες φορές, πού ό μικρός Ίησοϋς αποκαλύπτει στή μητέρα Του τήν *Θεότητά Του*: «*Γιατί άνησυχήσατε; Δέν ξέρετε, ότι έν τοις του πατρός μου δεϊ είναιί με;*» (Λουκ. β' 48-49).

● **12.** Δωδέκατο όνομα: *Παναγία του Σταυροϋ και τής Αναστάσεως*. Όδύρεται για τήν άδικο σφαγή του αναμαρτήτου Υιού της. Και Έ-

κείνος, πάνω από τό Σταυρό, ένδιαφέρεται για τήν Μητέρα. «Γ υ ν α ι, ιδού ό υ ιός σου». Καί στόν Ίωάννη: «Ίδού ή μήτηρ σου» (Ίωάν. ιθ' 26). Ό Χριστός τής στοργής, ό γυιός τής άπειρης αγάπης, δέν ήταν δυνατόν ν' άφήση τήν Μεγάλη Μητέρα «ξεκρέμαστη». Στο Σταυρό κρεμάμενος έμπιστεύτηκε τήν Παρθένο στόν παρθένο μαθητή, τόν Ίωάννη.

● **13.** Δέκατο τρίτο όνομα: *Ή Παναγία τής Έκκλησίας*. Μετά τήν Άνάστασι, μαζί μέ τήν ολιγάριθμη τότε Έκκλησία, πού περίμεναν τό Πνεύμα τής Πεντηκοστής, στό κέντρο βρίσκεται καί ή Μητέρα του Κυρίου (Πράξ. α' 14). Τί είναι ή Έκκλησία; Ή σύναξις των πιστευόντων. Ή όμοθυμαδόν προσκαρτέρησις. Ή συμπροσευχή καί ή συλλειτουργία. Ή Ευχαριστία του Αγίου Πνεύματος. Σέ κάθε θεία Λειτουργία δεσπόζουσα θέσι έχει τό πρόσωπο τής Παναγίας. Γι' αυτό καί μετά τόν καθαγιασμό των τιμίων Δώρων βλέπουμε στην πρώτη μνημόνευσι τήν Άχραντο Παναγία: «Έξαιρέτως...». Έχει ξεχωριστή θέσι στο επίγειο καί ούράνιο θυσιαστήριο ή Παναγία τής Έκκλησίας. Καί αυτό τό βλέπουμε καί στη σύναξι τής πρώτης Έκκλησίας, πού άναμένει τήν έπιφοίτησι του Αγίου Πνεύματος: «Ήσαν εις τό υπερώνοι άπόστολοι, προσκαρτεροῦντες όμοθυμαδόν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ μητρί του Ίησοῦ...» (Πράξ. α' 13-14).

● **14.** Δέκατο τέταρτο όνομα: *Παναγία ή ύμνογράφος*. Ό ωραιότερος ύμνος στην Καινή Διαθήκη μετά τό «Δόξα έν ύψίστοις Θεῷ» των άγγέλων, είναι αυτό πού συνέταξε καί μελοποίησε ή Παρθένος Μαρία στη συν-

άντησί της μέ τήν Έλισάβετ. Τό γνωστό ως θ' ώδή: «Μεγαλύνει ή ψυχή μου τόν Κύριο», είναι τής Παναγίας έργο (Λουκ. α' 46-55).

● **15.** Δέκατο πέμπτο όνομα: *Ή Παναγία τής Γραφής*. Τά λόγια του υπερόχου ύμνου της «Μεγαλύνει ή ψυχή μου καί ήγαλίασε τό πνεύμά μου επί τῷ Θεῷ τῷ Σωτηρί μου...» είναι παρμένα από τήν Παλαιά Διαθήκη. Τί σημαίνει αυτό; Ή ότι ή Κόρη τής Ναζαρέτ γνώριζε τήν Άγία Γραφή (τήν Παλαιά Διαθήκη), ή ότι θεόπνευστα συνέταξε τόν ύμνο της.

● Αὐτῆς τής Παναγίας, μέ τά **15** Καινοδιαθηκικά όνόματα, τή σκέπη ζητάμε καί σήμερα.

● Νά σκεπάζη τούς πιστούς, πού μελετοῦν τήν Άγία Γραφή.

● Νά σκεπάζη τούς πιστούς, πού ύμνοῦν μέ τήν καρδιά τους τόν Κύριο.

● Νά σκεπάζη τήν Έκκλησία.

● Νά σκεπάζη όσους αἵρουν σταυρό.

● Νά σκεπάζη τούς γονεῖς, πού άγωνιοῦν για τά παιδιά τους.

● Νά σκεπάζη κάθε κατατρεγμένο, κάθε άστεγο καί πεινασμένο.

● Νά σκεπάζη τούς φτωχούς.

● Νά σκεπάζη τά παιδιά μας.

● Νά σκεπάζη καί τήν πατρίδα μας, έφ' όσον εμεῖς όλοι πού άποτελοῦμε τό γένος των Έλλήνων άκοῦμε τή μοναδική συμβουλή της, πού μόνον αὐτή διασώζεται στην Καινή Διαθήκη καί είναι ή σπουδαιότερη. Τήν εἶπε στο γάμο τής Κανᾶ: «Ό,τι σᾶς λέει ό Υἱός μου, αυτό νά κάνετε» (Ίωάν. β' 5).

● Υπακοή στο θέλημα του Θεοῦ! Νά τί ζητάει ή Παναγία από μᾶς. Για νά δοξάζεται τό υπερύμνητο Όνομα του Υἱοῦ καί Θεοῦ της.

π.Δ.Α.

Ἡ γυναίκα ἐμπνέει τή γαλήνη

«Πρός βοήθειαν ἡ γυνή ἐδόθη, ἵνα ἀρκούμενος τῇ ταύτην παρακλήσει ἀντέχειν ὁ ἀνὴρ δύνηται πρὸς τὰ ἐπιόντα αὐτῷ. Ἐάν γάρ ἡ κοσμία καὶ ἐπιεικής, οὐ μόνον τὴν ἀπὸ τῆς κοινωνίας παραμυθίαν παρέξει τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι πολλὴν τὴν ἑαυτῆς χρεῖαν ἐπιδείξεται, πάντα αὐτῷ κοῦφα καὶ ράδια κατασκευάζουσα, καὶ οὐκ ἀφιεῖσα πειραν λαβεῖν οὔτε τῶν ἔξωθεν, οὔτε μὴν τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν τικτομένων καθ' ἐκάστην ἡμέραν δυσχερῶν, ἀλλὰ, καθάπερ κυβερνήτης ἄριστος, οὕτως αὐτῷ τὸν χειμῶνα τῆς ψυχῆς διὰ τῆς οἰκείας σοφίας εἰς γαλήνην καταστήσει, καὶ τῇ παρ' ἑαυτῆς συνέσει πολλὴν αὐτῷ παρέξει τὴν παραμυθίαν».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 3,606

Μετάφρασις

Ἡ γυναίκα δόθηκε στὸν ἄντρα γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ. Ὁ ἄντρας, ἔχοντας τὴ συμπαράστασί της μπορεῖ νὰ ἀνατιμετωπίζη τὰ ὅσα θὰ τοῦ συμβαίνουν. Ἐάν ἡ γυναίκα εἶναι ἐνάρετη καὶ συνετὴ, θὰ προσφέρῃ στὸν ἄντρα της μόνον τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν ἔνωσί τους, ἀλλὰ καὶ σέ ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἀποδείξη τὴν πολλὴ χρησιμότητά της μέ τό νά κάνῃ τὰ πάντα εὐχάριστα καὶ εὐκόλα. Ἐτσι ὁ ἄντρας δέν θὰ ἀποκάμνῃ ἀπὸ τίς ἐξωτερικὲς δυσκολίες, οὔτε θὰ ἀφήνῃ νὰ δημιουργοῦνται μέσα στὴν οἰκογένεια δυσκολίες. Σάν ἄριστος κυβερνήτης ἡ γυναίκα, μέ τὸν τρόπο της, θὰ γαληνεύῃ καὶ μέ τὴ σοφία της θὰ ἡρεμῇ τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς καὶ μέ τὴ σύνεσί της θὰ παρέχῃ χαρὰ καὶ παρηγοριά.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ πρώτη χριστιανική κοινότητα

Ἐ τέσσερα πνευματικά ἔργα ἐστιαζόταν ἡ προσοχή καί ἡ λαχτάρα τῶν πρώτων χριστιανῶν. Σ' αὐτά ἦσαν ἀπόλυτα προσηλωμένοι. Ἡ λαχτάρα τους παρουσιάζεται στό βιβλίο τῶν Πράξεων ὡς «**προσκαρτέρησις**» (Πράξ. β' 42).

- Τό πρώτο ἦταν ἡ «**διδασχῆ**» τῶν ἀποστόλων, τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας.
- Τό δεύτερο ἦταν ἡ «**κοινωνία**». Ἐπιζητοῦσαν μέσα στή σύναξι καί ἐπετύγγαναν ὄχι ἀπλῶς τήν ἐπικοινωνία, ἀλλά τήν ἐν ἀγάπῃ ἐνότητα.
- Τό τρίτο ἦταν «**ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου**», δηλαδή, τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Μετελάμβαναν συχνά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.
- Τό τέταρτο ἦταν «**ἡ προσευχή**». «*Ἦσαν προσκαρτεροῦντες τῇ διδασχῇ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς. Ἐγένετο δέ πάση ψυχῇ φόβος, πολλά τε τέρατα καί σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγένετο*» (Πράξ. β' 42-43).
- Ἡ ἀγάπη, πού ἔτρεφαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί μεταξύ τους, ἦ ἐν Χριστῷ ἀγάπη, τοὺς ἔκαναν νά θεωροῦν τά ὑπάρχοντα **κοινά**. Καί προχωροῦσαν ἀκόμα περισσότερο. Πουλοῦσαν τά κτήματά τους καί τίς περιουσίες τους, καί τά χρήματα πού συνέλεγαν τά μοίραζαν σέ ὄλους, ἀνάλογα μέ τίς **ἀνάγκες** τους. Πρωτοφανές θαῦμα. Ἀληθινή **ισότητα**. Πραγματική κοινοκτημοσύνη. Θαῦμα ἐκούσιας προσφορᾶς. Ὅταν μέ τή βία κοινωνικά συστήματα θέλουν νά ἐπιβάλλουν τήν **ισότητα** καί τήν κοινοκτημοσύνη, ἐφαρμόζουν κυρίως ὡς σύνθημα:

—*Τό δικό σου, δικό μου!*

Στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης, πού λέγεται πρώτη Ἐκκλησία, τό σύνθημα εἶναι ἀντίστροφο:

—*Τό δικό μου, δικό σου!* «*Πάντες δέ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καί εἶχον ἅπαντα κοινά, καί τὰ κτήματα καί τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καί διμερίζον αὐτὰ πᾶσι καθότι, ἂν τις χρεῖαν εἶχε*» (Πράξ. β' 44-45).

- Γιά τό «**κοινά**»: Κάθε ἰδιοκτήτης δέν θεωροῦσε δική του τήν περιουσία του, ἀλλά τήν διέθετε ἐκούσια στους ἐνδεεῖς, ὥστε νά μή στερεῖται κανένα μέλος τῆς κοινότητος τά χρειώδη. Ἡ κοινωνία αὐτή ἐκφράζει τό πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ σχετικά μέ τήν ἐλεύθερη συμμετοχή στίς ἀνάγκες τῶν πενομένων.

- Ἐρμηνευτές ὑποστηρίζουν, ὅτι δέν πρόκειται περί κοινοκτημοσύνης, διότι ἡ πώλησις ἦταν ἐλεύθερη καί δέν ἐπεκτεινόταν σέ ὄλα τά ἀγαθά. Ἐπρόκειτο μᾶλλον γιά εἶδος κοινῆς ταμείου, πού ἐτροφοδοτεῖτο ἀπό κατά βούλησιν εἰσφορῶν τῶν πιστῶν. Θά ἔλεγε κανεῖς, ὅτι δέν κατελύετο τελείως ἡ ἰδιοκτησία, ἀλλά κατελύετο ἡ ἰδιοτέλεια, ὁ ἀτομισμός, ἡ φιλαργυρία, ὁ ἐγωισμός.

Ἄλλοι ἐρμηνευτές, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὑποστηρίζουν, ὅτι τό «*ἦσαν ἅπαντα κοινά*» καί τό «*οὐδέ εἰς τι ἔλεγεν ἴδιον εἶναι*» φα-

νερώνουν πρωτοφανές θαῦμα, πού ἔλαμψε στήν πρώτη κοινότητα κατά ἀπόλυτο τρόπο. Δέν συνεχίσθη βέβαια τό θαῦμα αὐτό τῆς κοινοκτημοσύνης, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῇ **ὑπόδειγμα** γιά τή ζωή τῶν πιστῶν ὄλων τῶν αἰώνων καί γιά τήν ἐνέργεια μικροτέρων θαυμάτων, ὅπως ἡ **ἐλεημοσύνη** καί ἡ **δικαιοσύνη**.

- Ἀπλότητα ἐπικρατοῦσε στίς σχέσεις τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ἦσαν ὄλοι μαζί, μία ψυχή καί μία καρδιά, ἀλλά καί ἕνα... πορτοφόλι! Εἶχαν κοινά δεῖπνα, τίς λεγόμενες **«ἀγάπες»**.

- Συμμετείχαν τά μέλη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας στίς προσευχές, πού γίνονταν στό ναό, ἐνώ παράλληλα τελοῦσαν στά σπίτια τή **θεία Εὐχαριστία** καί ἐν συνεχείᾳ ἔτρωγαν ὄλοι μαζί.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐκ ἦν τό ψυχρόν ῥῆμα τό “ἐμόν” καί τό “σόν”. Διά τοῦτο ἀγαλλίασις ἦν ἐπί τῆς τραπέζης. Οὐδεῖς ὡς ἐξ ἰδίων ἐσθίων διέκειτο, οὐδεῖς ὡς ἐξ ἀλλοτρίων· καίτοι δοκεῖ αἴνιγμα εἶναι. Οὔτε ἀλλότρια ἐνόμιζον εἶναι τά τῶν ἀδελφῶν (δεσποτικά γάρ ἦν), οὔτε ἴδια, ἀλλά τῶν ἀδελφῶν. Οὔτε ὁ πένης ἠσχύνετο, οὔτε ὁ πλούσιος ἐτυφοῦτο. Τοῦτό ἐστιν ἀγαλλίασις. Κἀκεῖνος ὡς εὐεργετούμενος διέκειτο, καί εὐπάσχων μᾶλλον, καί οὔτοι ὡς δοξαζόμενοι ταύτη, καί πάνυ πρός αὐτούς ἦσαν συνδεδεμένοι» (Ε.Π.Ε. 15,208). Μετάφρασις: Δέν ὑπῆχε τότε ὁ ψυχρός λόγος «τό δικό μου» καί «τό δικό σου». Γι' αὐτό ὑπῆρχε ἀγαλλίασις στήν κοινή τράπεζα. Κατένας δέν συμπεριφερόταν σάν νά ἔτρωγε δικά του, οὔτε σάν νά ἔτρωγε ξένα. Φαίνεται παράδοξο αὐτό. Δέν θεωροῦσαν ξένα ὅσα ἀνήκαν σέ ὄλους τούς ἀδελφούς. Οὔτε ὁ φτωχός αἰσθανόταν ἄσχημα, ἀλλ' οὔτε καί ὁ πλούσιος ἔδειχνε ἀλαζονεία. Αὐτό εἶναι κοινή χαρά. Καί ὁ πλούσιος συμπεριφερόταν σάν νά ἔχη εὐεργετηθῆ καί γι' αὐτό ἦταν πῖο εὐτυχημένος. Καί οἱ φτωχοί αἰσθάνονταν ὡς τιμώμενοι, καί ἦσαν πολύ συνδεδεμένοι μέ ὄλους.

- Κάθε ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν τήν συνώδευε ἡ θεριμή **δοξολογία** πρός τόν Θεό. Ἀποτέλεσμα δέ τῆς διαγωγῆς τους αὐτῆς ἦταν ν' ἀπολαμβάνουν βαθεῖα ἐκτίμησι καί ὑπόληψι ἐκ μέρους ὄλου τοῦ λαοῦ. «Αἰνοῦντες τόν Θεόν καί ἔχοντες χάριν πρός ὄλον τόν λαόν» (Πράξ. β' 47). Ἡ δοξολογία πρός τόν Θεόν δέν περιοριζόταν μόνο στίς λατρευτικές συνάξεις, ἀλλά χαρακτηρίζε καί τήν καθημερινή συμπεριφορά τῶν χριστιανῶν.

- Οἱ Ἰουδαῖοι, βλέποντας τά θαυμάσια τῶν ἀποστόλων, αἰσθάνονταν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ συνώδευε τούς Χριστιανούς. Ἦτσι αὐτοί, πού πρῖν ἀπό λίγο γλεῦαζαν, τώρα ἔβλεπαν τούς πιστούς μέ σεβασμό, καί πολλοί ἐλκύονταν στήν πίστι. «Ὁ δέ Κύριος προσετίθει τούς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Πράξ. β' 47). **Αὐξανόταν** ὁ ἀριθμός τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Κύριος χάριζε θαυμαστή αὐξησι στήν ποιμνη Του μέ «σωζομένους». Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἴδιος προσκαλεῖ καί καλεῖ σέ **μετάνοια**. Δωρίζει τήν **πίστι**. Σώζει καί ἔτσι συνεχίζει ὁ ἴδιος τό λυτρωτικό Του ἔργο στήν πρώτη Ἐκκλησία.

- Αὐτή εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τήν θέλει ὁ Κύριος καί ὅπως πραγματικά φάνηκε στήν πρώτη τῆς ἐποχῆ. Πιστή στήν **κλῆσι** καί **ἀποστολή** τῆς.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ ἀνίκητη Ἀγάπη

Ρωμ. ν ' 35–39

«Τίς ἡμᾶς χωρίζει ἀπό τῆς ἀγάπης;» (στ. 35)

Ἡ ἀληθινή ἀγάπη εἶναι ἀδιάσπαστος σύνδεσμος. Μπορεῖ κανεῖς νά χωρίση τά τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος ἀπό τήν ἀγάπη πού ἔχουν; Ἔτσι δέν μπορεῖ νά χωρίση καί τήν ἀγάπη, πού συνδέει τόν Χριστό μέ τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη Τόν ἔκανε ἕνα μέ τούς ἀνθρώπους. Γι' αὐτό ρωτᾶει ὁ Παῦλος στή συνέχεια τῆς πρὸς Ρωμαίους: «*Τίς ἡμᾶς χωρίζει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;*» (στ. 35). Δηλαδή: Ποιός θά μᾶς χωρίση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γυμνότητα ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;

• Συνήθως χρησιμοποιεῖται τό χωρίο αὐτό, γιά νά φανῆ ἡ δική μας ἀγάπη στόν Χριστό. Μακάρι νά ἦταν τόσο μεγάλη καί τόσο δυνατή ἡ ἀγάπη μας, ὥστε μέ τίποτε νά μή διασπᾶται! Ἡ δική μας ἀγάπη, κι ἂν εἶναι μεγάλη, εἶναι ἀνθρώπινη. Μοιάζει μέ τί φωτιά, πού ἄλλοτε φουντώνει κι ἄλλοτε τρεμοσβῆνει. Μία ἀγάπη εἶναι ἀπόλυτα δυνατή καί ἀδιάσπαστη, ἡ ἀγάπη **τοῦ Χριστοῦ σέ μᾶς**. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ στίχου εἶναι: «*Ποιός θά μᾶς χωρίση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Τί μπορεῖ νά μᾶς ἀλλοιώσῃ, ὥστε ὁ Χριστός νά παύσῃ νά μᾶς ἀγαπᾷ; Θλίψις ἢ στενοχωρη κατάστασις ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γυμνότητα ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;*».

Ἡ ἀδιάσπαστη ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ σέ μᾶς:

• Δέν εἶναι ὁ Χριστός ἀπλῶς συναισθηματικά ἐνωμένος μαζί μας· εἶναι ὀργανικά δεμένος. Ἡ ἐνωσις τῶν δύο φύσεων «ἐν Χριστῷ», «ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχωρίστως»

(ὅρος Δ' Οἴκου. Συνόδου), δέν ἐπιδέχεται οὐδέ σκιά διασπάσεως. «*Τίς ἡμᾶς χωρίζει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;*» (στ. 35). Ποιός μπορεῖ νά διασπάσῃ τήν ἐνωσι τῆς θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως; Αὐτή ἡ ἐνωσις εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσαντος, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ σέ μᾶς.

• Δέν εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἕνας χαλαρός σύνδεσμος. Εἶναι καρφωμένα γερά. Τίποτε δέν τήν ἀποσπᾷ ἀπό τό Σταυρό. Δέθηκε ὁ Χριστός πάνω στό Σταυρό, ὥστε ἡ θερμή Του ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο νά μή χωρίζεται μέ τίποτε. Ἀγκαλιάζοντας ὁ Χριστός τόν Σταυρό Του, ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη Του ἐγίνε ἐξάρτησις. Νά μία εὐλογημένη ἐξάρτησις.

• Μία τέτοια ἀγάπη δέν ἐγκαταλείπεται μέ τίποτε.

—*Μά πῶς μπορεῖ νά μ' ἀγαπᾷ, ὅταν τόσο ὑποφέρω, ὅταν τόσο στενοχωροῦμαι, ὅταν δέν ἔχω νά φάω, ὅταν δέν ἔχω νά ντυθῶ, ὅταν περπατᾷ ἀνάμεσα σέ τόσους κινδύνους;*

Καί ὅμως καί σέ τέτοιες στιγμές μᾶς ἀγαπάει ὁ Χριστός. Ὅταν Ἐκεῖνος πονοῦσε καί διψοῦσε καί ἔπασχε καί σταυρωνόταν, δέν μᾶς ἀγαποῦσε; Ἔτσι καί ὅταν ἐμεῖς πάσχουμε ἢ ὑποφέρουμε ἢ ἀνθρωπίνως βρισκόμεθα στό ἔσχατο σημεῖο ἐξαθλιώσεως, καί τότε μᾶς ἀγαπάει ὁ Χριστός. Καί μᾶς ἀγαπάει ὄχι ἀπλῶς διότι δέν ὑπάρχει κάτι πού μπορεῖ νά μᾶς χωρίση «*τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ*», ἀλλά καί διότι κάποιο σχέδιο σωτηρίας καί δόξας κρύβεται πίσω ἀπό τίς θλίψεις. Καί ἀκόμα, διότι εἴμαστε πύραυλοι στόν Ἀγαπημένο μας Ἰησοῦ, ὅταν εἴμαστε βυθισμένοι στή θλίψη, ὅταν δέν ἔχουμε «*εἶδος οὐδέ κάλλος*».

• Μία τέτοια αγάπη του Χριστού σέ μᾶς μεταφυτεύεται καί στή δική μας καρδιά. Ἔτσι τό «*Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;*» (στ. 35) γίνεται καί δικό μας. Τίποτε δέν μπορεῖ νά μέ χωρίση ἀπό τήν ἀγάπη Σου, Χριστέ. Καί ἄν χρειασθῆ γιά Σένα νά ὑποφέρω «*θλίψιν ἢ διωγμόν ἢ λιμόν ἢ κίνδυνον ἢ μάχαιραν*» (στ. 35), ἐγώ δέν θ' ἀποσπασθῶ μέ τήν ἀγάπη μου ἀπό Σένα.

Ὅπως τό διαμάντι, ὅσο κι ἄν τό κτυπᾶς, δέν σπάει, ἔτσι, ὅσο κι ἄν οἱ διωγμοί καί οἱ ποικίλοι πόνοι κτυπᾶνε τόν ἀληθινό πιστό, δέν τόν διασποῦν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τόν οὕτως ἀγαπηθέντα, καί τοσαύτης ἀπολαύσαντα προνοίας, οὐδέν ἐστίν ὁ διασπῆσαι δυνήσεται*» (Ε.Π.Ε. 17,256). Μετάφρασις: Τίποτε δέν ὑπάρχει νά χωρίση ἐκεῖνον, πού τόσο ἀγαπήθηκε καί τόσο εὐεργετήθηκε.

Γιά τόν Χριστό (στ. 36)

Οἱ θλίψεις ἔρχονται στή ζωή μας. Μερικές εἶναι πιό εὐλογημένες. Εἶναι θλίψεις γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Θλίψεις, πού λειτουργοῦν ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης στό πρόσωπο Ἐκείνου «*τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς καί παραδόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν*» (Γαλ. β' 20). Τέτοιες θλίψεις γιά τόν Χριστό ἀναφέρει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «*Καθώς γέγραπται, ὅτι ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς*» (στ. 36). Δηλαδή: Εἶναι γραμμένο: Γιά χάρι Σου ὅλη τή μέρα θανατωνόμαστε. Θεωρηθήκαμε ὡς πρόβατα προορισμένα γιά σφαγή.

• Πού «γέγραπται»; Στό βιβλίο τῶν Ψαλμῶν (Ψαλμ. μγ' 23). Ἐκεῖ φαίνεται ἡ θυσία τῶν πιστῶν, πού κάθε ἡμέρα ὑποφέρουν μέσα στόν κόσμο τῆς ὕλης καί τῆς ἀθεΐας: ἡ θυσία τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πού βρίσκονται ὡς πρόβατα ἀνάμεσα σέ λύκους καί λογίζονται «*ὡς πρόβατα σφαγῆς*».

• Δέν ἀρκεῖ νά πονᾶμε, γιά νά εἴμαστε ἀξιοθαύμαστοι. Διότι μπορεῖ κάποιος νά πονᾶν ἀκούσια, ἢ νά πάσχη «*ὡς κακοποιός*» (Α' Πέτρ. δ' 15). Ἀξιοθαύμαστοι εἴμαστε, ὅταν πονᾶμε ἐκουσίως καί εὐχαρίστως, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστο-

μος: «*Οὐ δι' ἀνθρώπους οὐδέ δι' ἄλλο τι βιωτικόν ταῦτα πάσχομεν, ἀλλά διά τόν τῶν ὄλων βασιλέα*» (Ε.Π.Ε. 17,256). Μετάφρασις: Δέν παθαίνουμε αὐτά, λέει ὁ Παῦλος, γιά ἀνθρώπους οὔτε γιά νά πετύχουμε κάτι τό γήινο, ἀλλά πάσχομε γιά τόν Βασιλέα τῶν ὄλων.

• Ἡ θλίψις δέν εἶναι περιστασιακή, μία φορά. Εἶναι συνεχῆς, καθημερινή. «*Θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν*». «*Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκομεν*», λέει ἀλλοῦ ὁ Παῦλος (Α' Κορ. ιε' 31). Κάθε μέρα ὑφιστάμεθα τέτοιες περιπέτειες, σάν νά βρισκόμαστε κοντά στό θάνατο. Μύριες ζωές ἄν εἴχαμε, θά τίς θυσιάζαμε. Τό πρῶτο δείχνει τήν πραγματικότητα, τό ἄλλο τήν προαίρεσι.

«Ὑπερνικῶμεν» (στ. 37)

Βάλλονται ἀπό παντοῦ οἱ χριστιανοί. «*Ἀεὶ διώκονται*». Ἀνθρωπίνως θά ἔπρεπε νά καμφθοῦν, νά ἠττηθοῦν. Θά ἔπρεπε ἡ Ἐκκλησία νά εἶχε σβήσει. Καί ὅμως, οἱ χριστιανοί νικοῦν, ἡ Ἐκκλησία ζῆ καί θριαμβεύει. Εἶναι τό ἀναμφισβήτητο ἱστορικό δεδομένο, τό μεγάλο θαῦμα. Ἐνῶ περιμένει κανεῖς τήν ἥττα τῶν χριστιανῶν, οἱ χριστιανοί ὄχι μόνο νικοῦν, ἀλλ' ὑπερνικοῦν. Αὐτό τονίζεται στόν ἐπόμενο στίχο τῆς πρὸς Ρωμαίους: «*Ἄλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διά τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς*» (στ. 37). Δηλαδή: Σέ ὄλες τίς δοκιμασίες ὑπερισχύουμε μέ τή βοήθεια Ἐκείνου πού μᾶς ἀγάπησε.

• Ὑπερνικῶμε. Συντρίβονται οἱ παγίδες τοῦ ἐχθροῦ. Ἐξαφανίζονται οἱ ἀντικείμενοι. Στὴν Παλαιά Διαθήκη κάτι τέτοιο ἦταν δέσις, πόθος, ἀλλ' ὄχι πάντοτε πραγματικότητα. Ὁ Ψαλμωδός στό παραπάνω χωρίο (43,23), πού βλέπει νά κυκλώνονται οἱ πιστοὶ ὡς πρόβατα, ἀπό τοὺς λύκους, παρακαλεῖ τόν Θεό νά λυτρώσῃ τὰ παιδιά Του: «*Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου*» (Ψαλμ. 43,27). Στὴν Καινὴ Διαθήκη τό αἴσιο ἀποτελεσμα τῆς νίκης εἶναι γεγονός. Καί αὐτό, διότι ὑπάρχει ἡ βοήθεια. «*Ὑπερνικῶμεν διά τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς*» (στ. 37). Μόνοι μας δέν θά μπορούσαμε νά πετύχουμε τίποτε. Μαζί μ' Αὐτόν, πού μᾶς ἀγάπησε καί πού συμβαίνει νά εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός, μπο-

ροῦμε τὰ πάντα. Ὄταν ὑπάρχη ἡ δική μας ἀγάπη καί ἡ δική Του δύναμις, καμμία δυσκολία καί γιά τό πλέον καταπληκτικό θαῦμα.

Ἡ νίκη τῶν πιστῶν εἶναι ὑπερνίκη;

- Ὄταν κάποιος πολεμᾷ ἐναντίον ἑνός καί τόν νικᾷ, ἔχουμε ἀπλῶς νίκη. Ὄταν ὅμως πολεμᾷ ἐναντίον πολλῶν καί τούς νικᾷ, ἔχουμε ὑπερνίκη.

- Ὄταν κάποιος μέ ἴσους ὄρους καί μέ ἴδια ὄπλα πολεμᾷ καί νικᾷ ἄλλον, ἔχουμε νίκη. Ὄταν ἄοπλος πολεμᾷ μέ χιλιάδες ὀπλισμένους καί νικᾷ, τότε ἔχουμε ὑπερνίκη.

- Ὄταν κάποιος νικᾷ μία φορά, ἔχουμε νίκη. Ὄταν ὅμως ὁ ἴδιος νικᾷ σέ κάθε ἀγῶνα καί ποτέ δέν ἠτῆται, τότε ἔχουμε ὑπερνίκη.

Ἀήττητος ὁ Χριστός. Μέ τί δύναμί Του ὑπερνικοῦν οἱ χριστιανοί. Ἕνας χριστιανός ἐναντίον πολλῶν. Ἄοπλος ὁ χριστιανός, πάνοπλοι οἱ ἀντίχριστοι. Συνεχῆς ὁ θρίαμβος τῆς χριστιανικῆς παρατάξεως. «Ἐϋπερνικῶμεν» (στ. 37). «Καινός οὗτος τῆς νίκης ὁ νόμος», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. 17,260).

Ὅλα μικρά μπροστά στόν Χριστό (38-39)

Τραγουδώντας τί δύναμι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπ. Παῦλος παρουσιάζει τὰ πιά ισχυρά πράγματα, γεγονότα καί πρόσωπα, πού κι αὐτά δέν μποροῦν ν' ἀποσπάσουν τόν πιστό

ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. «Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεσιτώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (στ. 38-39). Δηλαδή: Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχές οὔτε δυνάμεις οὔτε παρόντα οὔτε μέλλοντα οὔτε οὐρανός οὔτε γῆ οὔτε κάποια ἄλλη κτίσις θά μπορέσῃ νά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

- Ἰσχυρός ὁ θάνατος. Πιά ἰσχυρός ὁ Χριστός, πού συνέτριψε τόνπραξικοπῆ θάνατο.

- Γλυκειά ἡ ζωή. Πιά γλυκύς ὁ Ἰησοῦς, πού μᾶς χαρίζει τήν αἰώνιο ζωή.

π. Δ. Α.

Προσφορά Ἑρμηνευτικῶν ἔργων

Προσφορά γιά τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας. Προσφορά 10 τόμων.

- Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου, οἱ ἑπτὰ Καθολικές, τό κατά Μάρκον εὐαγγέλιο, οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἑρμηνευμένα ἀπό τόν ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, σέ 10 τόμους καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπό 200 εὐρώ, μόνο 120 εὐρώ. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπί ἀντικαταβολῆ. Παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. «Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεσιτώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (στ. 38-39). Δηλαδή: Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχές οὔτε δυνάμεις οὔτε παρόντα οὔτε μέλλοντα οὔτε οὐρανός οὔτε γῆ οὔτε κάποια ἄλλη κτίσις θά μπορέσῃ νά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τί είναι πίστις;

Εἶναι σταυρός ἢ πίστις, διότι ἀπαιτεῖται πόνος καί κόπος νά νικᾷς τούς λογισμούς τῆς ἀπιστίας. Εἶναι σταυρός νά ὑποτάσῃς τή λογική σου στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Εἶναι σταυρός νά θυσιάσῃς τή γνώμη τοῦ κόσμου, γιά ν' ἀρέσῃς πάντα καί μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό.

- Εἶναι σταυρός νά ὑφίστασαι θυσίες καί δοκιμασίες γιά νά σταθῆς ἀκλόνητος στά προστάγματα τοῦ Κυρίου. Εἶναι σταυρός ἢ ὑπομονή, γιά ν' ἀπολαύσῃς στό μέλλον κάτι πού τώρα δέν τό βλέπεις!

- Ἡ πίστις ἀναφέρεται σέ πρόσωπα καί ὄντα ὑπαρκτά μέν, ἀλλά μή φαινόμενα. Ἄν τά βλέπαμε, τότε θά ἴσχυε ὄχι τό «πιστεύω», ἀλλά τό «γνωρίζω». Ἄλλά σέ τούτη τή ζωή περπατᾶμε «διά πίστεως, οὐ διά εἶδους (γνώσεως)» (Β' Κορ. ε' 7).

- Ἡ πίστις εἶναι μία ἄλλη αἴσθησις. Τήν χαρακτήρισαν «ἕκτη αἴσθησις». Ἄλλά μάλλον ὑπεραἰσθησις εἶναι. Εἶναι ἡ διόπτρα, τό τηλεσκόπιο τῆς ψυχῆς. Λίγα βλέπει κανεῖς μέ γυμνό μάτι. Τά μακρυνά τά βλέπει μέ κυάλια, καί κυρίως μέ τηλεσκόπιο.

- Ἡ πίστις εἶναι τηλεθέασις καί τηλεμετρία. Μετρᾷς τά ἀμέτρητα. Βλέπεις τά ἀόρατα (Ματθ. ια' 25-27).

1. Γιά τήν ὑπαρξί τῶν πιστευομένων χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολ. Παῦλος τή λέξι «ὑπόστασις». «Ἐλπιζομένων ὑπόστασις» (Ἑβρ. ια' 1). Τό πρόσωπο εἶναι ὑπόστασις. Τά τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος καλοῦνται καί «ὑποστάσεις»! Οἱ ἄγγελοι εἶναι ὑποστάσεις, πραγματικότητες. Ὁ παράδεισος εἶναι ὑπόστασις· δέν εἶναι ρομαντική νοσταλγία ἢ ποιητική ἀπόδοσις ἐνός φανταστικοῦ κό-

σμου. Ὅσα ὑπόσχεται ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. β' 9), δέν εἶναι ἀνυπόστατα· εἶναι ὑποστατικά!

2. Γιά τήν πρόσληψι τῶν ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, πού τώρα δέν τά βλέπουμε οὔτε τά γεύομαστε πλήρως, χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦλος τή λέξι «ἐλεγχος». «Πραγμάτων ἐλεγχος οὐ βλεπομένων». Ὅποιος στέκει σέ ψηλή κορυφή μέ ἰσχυρό τηλεσκόπιο, ἐλέγχει τό οὐράνιο στερῶμα καί μένει ἐκθαμβος. Κι ὅποιος διαθέτει τό τηλεσκόπιο τῆς πίστεως ἀπολαμβάνει τόν πνευματικό οὐρανό. Καί μένει ἐκθαμβος.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἡ πίστις ἐστίν ὄψις τῶν ἀδήλων» (Ε.Π.Ε. 25,104).

3. Ἡ χριστιανική πίστις δέχεται ὅσα ὁ «πιστός» (ἀξιόπιστος) Θεός ἀποκαλύπτει. Εἶναι ἔργο ἢ πίστις. Θέλει κόπο γιά νά πιστεύσῃ κανεῖς. Νά πολεμήσῃ μέ τούς λογισμούς. Νά ἔχῃ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί τήν ἀλήθεια Του.

- Εἶναι ἔργο ἢ πίστις. Ἀποτελεῖ τήν κινητήριο δύναμι γιά κάθε ἔργο, γιά κάθε ἐνέργεια.

- Εἶναι ἔργο ἢ πίστις. Ἀφοῦ ἐκδηλώνεται σέ ἔργα. Πίστις χωρίς ἔργα εἶναι νεκρή. Ἡ πίστις ζωή. Καί ἡ ζωή εἶναι ἔργο· ἔργο σωτηρίας· ἔργο αἰωνίου ζωῆς.

- Οἱ συνέπειες τῆς πίστεως μέσα σ' ἓνα κόσμο οὐσιαστικά ἄπιστο, εἶναι σκληρές. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ πιστεύεις, πάντα πάσχε. Εἰ δέ μή πάσχεις, οὐ πιστεύεις» (Ε.Π.Ε. 22,358).

Ναυαγοῦν οἱ φτωχοί.

Ναυαγοῦν καί οἱ μεγιστάνες.

Ἡ δύο ναυάγια ἀπασχόλησαν γιά πολύ τήν ἐπικαιρότητα. Τό ἓνα στή Μεσόγειο, στά ἀνοικτά τῆς Πύλου. Ἐγκληματίες δουλέμποροι σ' ἓνα ψαρο-

κάϊκο, πού χωρούσε τό πολύ δέκα ψαράδες, στίβαξαν 700 περίπου ανθρώπους! Καί σαρδέλες νά ἦσαν, δέν θά χωρούσαν στό σάπιο καράβι τοῦ θανάτου.

- Οἱ ἐγκληματίες ποιοί; Δουλέμποροι τοῦ θανάτου. Ξεκίνησαν ἀπό τήν Αἴγυπτο. Ἐφτασαν στή Λιβύη. Σέ κάθε σταθμό εἰσέπρατταν ἀπό καθε δυστυχισμένο φτωχαδάκι τό ποσόν τῶν 6.000 εὐρώ. Τα γυναικόπαιδα τᾶσπρωξαν στό ἀμπάρι καί τά κλείδωσαν, καί τούς ἄντρες τούς ἄφησαν στό κατάστρωμα, νᾶναι τόσο στριμωγμένοι μεταξύ τους, ὥστε νά μή μποροῦν νά κάνουν ἕνα βῆμα ἢ νά σηκώσουν λίγο τό χέρι τους.

- Τό ταξίδι τοῦ θανάτου μέσα στό σάπιο ψαράδικο ξεκίνησε γιά τήν Ἰταλία, ὅπου νόμισαν οἱ δυστυχισμένοι «τουρίστες» τοῦ θανάτου ὅτι θά συναυτοῦσαν τόν ἐπίγειο παράδεισο!

Ἄνοικτά τῆς Πύλου ἄρχισε ἡ τραγωδία τοῦ ναυαγίου. Τό σαπιοκάραβο βρέθηκε μέ χαλασμένες τίς μηχανές. Μερικοί ἄντρες ζητοῦσαν νά ἐπιστρέψουν στή Λιβύη, νομίζοντας ὅτι θά σωθοῦν. Μά τό σαπιοκάραβο δέν ἔκανε οὔτε μπρός οὔτε πίσω. Τό μόνο πού μποροῦσε ὁ καπετάνιος νά κάνη, ἦταν νά ζητήση βοήθεια ἀπό παραπλέοντα πλοῖα καί ἀπό τό **Λι-**

μενικό τῆς Ἑλλάδας, μιά πού τό σημεῖο πού σταμάτησε ἀνῆκε σέ ἑλληνικά ὕδατα. Ὁ καπετάνιος ἦταν ἄφαντος, ἀφοῦ εἶχε κλειδωθῆ στήν καμπίνα του, γιά νά μή τόν σκοτώσουν οἱ ἐξαγριωμένοι καί ἐξαθλιωμένοι λαθρομετανάστες.

- Καί ὄχι μόνο αὐτό: Οἱ «μπράβοι» τῶν δουλεμπόρων πῆραν ἐντολή νά ξυλοκοποῦν ἄγρια τούς ἐπιβάτες πού ζητοῦσαν νά ἐπιστρέψουν στή Λιβύη.

Καί ὄχι μόνο αὐτό: Στίς προτάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λιμενικοῦ καί ἄλλων πλοίων νά παράσχουν βοήθεια, οἱ κακοποιοί δουλέμποροι ἀντέτασαν ἄρνησι.

Καί ὄχι μόνο αὐτό: Στήν προσπάθεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Λιμενικοῦ καί ἄλλων πλοίων νά ρίξουν «κάβους» γιά νά συγκρατήσουν τό ἔτοιμο γιά καταποντισμό σκάφος, οἱ ἐγκληματίες δουλέμποροι ἔκοβαν τούς «κάβους».

- Παρ' ὅλα αὐτά οἱ Ἕλληνες, μέ τήν γενναιότητα καί γνησιότητά τους κατάφεραν νά **διασώσουν** περί τούς 100 ναυαγούς, ἐνῶ συγχρόνως περισυνέλεξαν 80 πτώματα. Καί ὅλα αὐτά μέ αὐτοθυσία καί μέ ἐγκληματική ἀντίδρασι τῶν δουλεμπόρων.

- Λέγεται, ὅτι ἂν ὁ «ἐξαφανισμένος» καπετάνιος καί οἱ «μπράβοι» του δέχονταν τήν προσφερομένη βοήθεια ἑλληνικῶν καί ξένων σκαφῶν, πιθανόν νά σώζονταν τά γυναικόπαιδα πού μόνο ἀναπνοή τούς εἶχε ἀπομείνει στό κλειδωμένο βρώμικο ἀμπάρι. Δυστυχῶς τό σαπιοκάραβο πῆρε ἀπότομη κλῆσι καί **βυθίστηκε** «αὐτανδρο» σέ 4.000 μέτρα βάθος. Περίπου 600 ἄνθρωποι, παιδιά τοῦ Θεοῦ, γυναικόπαιδα, πνίγηκαν, γιατί ἔτσι τῶθελε ἡ **ἐγκληματικότητα** τῶν δουλεμπόρων, ἡ ἄπληστη **φιλαργυρία** τους, ἀλλά καί ἡ ἀδιαφορία ἐν πολλοῖς τῶν λεγομένων «πολιτισμένων» εὐρωπαίων.

- Τό μόνο φωτεινό σημεῖο στήν ὅλη κατασκότεινη θαλάσσια τραγωδία στάθηκε τό **Ἑλληνικό Λιμενικό**, καί γενικώτερα ἡ θαλπωρή τῆς Ἑλλάδος στους ἐπιζήσαντες ἀδελφούς μας.

- Γιά τό πρῶτο ναυάγιο **θρήνος** καί κο-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Υπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἑξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

πετός. Για τό δεύτερο; Ναι, είχαμε και δεύτερο νανάγιο. Κάπου μεταξύ Καναδά και Ήνωμένων Πολιτειών. Πνίγηκαν 5 άντρες. Δέν ἦσαν φτωχαδάκια. Ἦσαν **μεγιστάνες τοῦ πλοῦτου**. Δέν στιβάχτηκαν σέ σαπιοκάραβο γιά μιὰ καλύτερη «μοῖρα». Σπατάλησαν ἑκατομμύρια δολλάρια γιά νά κατασκευάσουν ἕνα πολυτελέστατο **«βαθυσκάφος»**. Σκοπός τους ὄχι ἕνα συνηθισμένο ταξίδι, ἔστω και εἶδος μικροκρουαζιέρας. Σκοπός τους νά βυθιστοῦν στά 4000 μέτρα γιά νά δοῦν σάπια ἀπομεινάρια ἀπό τό νανάγιο τοῦ «Τιτανικοῦ», πού συνέβηκε τό 1912.

Πρός τιμήν μάλιστα τοῦ βυθισμένου «ὑπερήφανου» «Τιτανικοῦ», ὠνόμασαν και τό δικό τους βαθυσκάφος **«Τιτάν»**. Μόνο πού ὁ «Τιτάν», καίτοι τιτάν, και ἔξωπλισμένος μέ τά τελειότερα ἠλεκτρονικά μέσα, ἀποδείχτηκε ἀδύναμο «ψαράκι».

• Τήν ὥρα, πού λαοί τῆς γῆς πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα και 29.500 παιδάκια καθημερινά σ' ὅλο τόν κόσμο πέφτουν σάν σπυργιτάκια στή γῆ και πεθαίνουν, γιατί δέν ἔχουν λίγα σπόρια ρύζι, αὐτοί, ὁ καθένας τους, πλήρωσαν 250.000 εὐρώ ὡς εἰσιτήριο γιά τή **βουτιά τοῦ θανάτου**.

• Ψάχνατε γιά λείψανα τοῦ «Τιτανικοῦ» και βρήκατε τόν «λεβιάθαν» τοῦ θανάτου! Ταλαίπωροι πλούσιοι! Πρίν ναυαγήσετε γιατί είχατε περιέργεια γιά τόν παλαιό «Τιτανικό», είχατε ναυαγήσει **«περί τήν πίστιν και τήν ἀγάπην»**.

• Ἐνῶ δέν μπορούμε νά θρηνησοῦμε γιά τήν αὐτοκτονία σας, θρηνοῦμε γιά τήν παιδοκτονία και γυναικοκτονία στό νανάγιο κοντά στήν Πύλο. **«Ἀνάπανσε, Κύριε, τίς ψυχές τῶν ἀμφτωχῶν δούλων σου»!**

Γυμνοί και ἀναίσχυντοι

Ἐίχαμε τήν ἐντύπωση, ὅτι **ὀλόγυμνα** σώματα ἔβλεπε κανείς σέ ἀγάλματα ἀρχαίων, στό ἱντερνέτ και σέ αἰσχρά περιοδικά, τά ὁποῖα ὅμως κυκλοφοροῦσαν ἀπαγορευμένα. Εἶχαμε τήν ἐντύπωση ὅτι

ὀλοκληρωτικός γυμνισμός ἐμφανιζόταν σέ κάτι ἀπόμερες ἀκρογυαλιές, ὅπως στά Μάταλα τῆς Κρήτης. Εἶχαμε δέ και τήν πρόκλησι τοῦ γυμνισμοῦ σέ ἡμίγυμνα σώματα, κυρίως γυναικεῖα. Εἶχαμε ἐπίσης τήν ἐντύπωση, ὅτι ἰδίως τώρα τό καλοκαίρι ἡ **αἰδώς, ἡ ντροπή**, σκύβει τό κεφάλι και φεύγει και ἀπό τή χώρα μας, πατρίδα ἄλλοτε τῆς σεμνότητος και τοῦ σεβασμοῦ. Εἶχαμε τέλος τήν ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχουν και **νόμοι**, πού ἀπαγορεύουν τήν ἔκθεσι ὀλόγυμνων σωμάτων ἀντρῶν και γυναικῶν. Μάλιστα παλαιότερα αὐτή ἡ ἀναίσχυντη ἔκθεσις λεγόταν **«προσβολή τῆς δημοσίας αἰδοῦς»**.

• Δέν φανταζόμασταν ὅμως, ὅτι θά καθιερωθῆ ὡς θεσμός ἐποχούμενη παρέλασις γυμνισμοῦ. Ὑστερα ἀπό τήν «παρέλασι ὑπερηφάνειας» τῶν ΛΟΑΤΚΙ, ὅπου οἱ ἀνώμαλοι και ἔκφυλοι και διεστραμμένοι και ξευτελισμένοι ἀσχημονοῦν στούς δρόμους και στίς πλατεῖες, ἦρθε και ἡ «ποδηλατοπαρέλασις» τῶν γυμνιστῶν.

• Στή Θεσσαλονίκη, στίς 23 Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε ἡ 16η **«γυμνή ποδηλατοδρομία»**. Πλημμύρισαν οἱ δρόμοι. Πλήθος ἀναίσχυντων ἀντρῶν και γυναικῶν καβάλησαν ποδήλατα και ἔκαναν τό γύρο τῆς προστυχιᾶς πολλοί παντελῶς γυμνοί και πολλοί μέ τέτοια στίγματα στά ἀπόκρυφα μέρη τοῦ σώματός τους, πού προκαλοῦσαν και ἐρέθιζαν περισσότερο ἀπό τόν «ξετσιπότο» γυμνισμό.

• Τό **«μετά αἰδοῦς και σωφροσύνης»** (Α' Τιμ. β' 9) γελοιοποιήθηκε πλήρως. Ἡ ὀφθαλμοπορνεία τροφοδοτεῖται ἐπικίνδυνα. Τά ἐγκλήματα, πού κάθε τόσο γίνονται και βρίσκονται «κοπέλλες» στραγγαλισμένες, κατακρεουργημένες, φυσικά ἔχουν αὐτουργούς. Και **αὐτουργοί** δέν εἶναι μόνο οἱ **σεξομανεῖς** ἄντρες. Εἶναι και οἱ **προκλητικές γυναῖκες**.

• Ἀκοῦς και λένε: **«Ἦταν καλή κοπέλλα! Πῶς βρέθηκε τυλιγμένη σέ σακκούλα ἀπό τόν ἔραστή της;»**. Δηλαδή, τί καλή κοπέλλα ἦταν; Καλή γιατί τό γυναικεῖο κάλ-

λος της τό είχε κάνει βιτρίνα πορνείας και μοιχείας; Τί καλή κοπέλλα ήταν; Έπειδή πέταξε από πάνω της και τό τελευταίο φύλλο συκής;

• **Ο γυμνισμός**, πού μάλιστα κάνει τό γύρο τής επιδεικτικής προκλήσεως πάνω σέ ποδήλατα, δέν είναι μόνο παντελής άπουσία σεμνότητας. Άποτελεί και τήν ύπ' αριθμόν ένα **αίτια** διαλύσεως τών οικογενειών και αύξήσεως τών γυναικοκτοιών.

Γιορτή χαράς, όχι θρήνου

Η γιορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου (15 Αυγούστου) είναι γιορτή χαράς.

Ημερολόγιο έτους 2024

Άφιερωμένο στόν ευαγγελιστή Λουκά, τόν ιατρό, τόν συνέκδημο του Παύλου, τόν συγγραφέα του τρίτου Ευαγγελίου και τών Πράξεων τών Άποστόλων.

Τιμᾶται 1 ευρώ. Γιά περισσότερα (πάνω από 30) γίνεται έκπτωσης 30%.
Τηλ.: 2103212713-2109765440.

Ψάλλουμε σύν τοῖς ἄλλοις: «*Τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει Σου οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται καί ἄνθρώπων γέγηθε τά στρατεύματα*». Στήν Ἀνάστασι του Χριστου δέν θρηνοῦμε. Σκιρτάμε ἀπό ἀγαλλίασι. Ἔτσι και για τήν **ἐνδοξη μετάστασι** τής Μητέρας του Χριστου χαίρομαστε.

• Τήν ἡμέρα του Πάσχα δέν στήνομε ἐπιτάφιους και δέν ψάλλουμε ἐπιτάφιο θρήνο. Καί στή γιορτή τής Κοιμήσεως δέν ἀρμόζει θρήνος. Δέν ἀρμόζει ἐπιτάφιος. Δέν ἀρμόζει κουβούκλιο ἐπιτάφιο. Δέν ἀρμόζει ἀκολουθία ἐπιτάφιος.

Ἐπιτάφιος καθιερώθηκε στήν Ἐκκλησία μετά τήν ἀποκαθήλωσι και τήν ταφή του Χριστου.

• Οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία δέχτηκε τέτοια **παραφωνία**: Στήν ὑψιστη χαρά, ὅπως ἡ Κοίμησις τής Θεοτόκου, νά παρεμβάλλεται θρήνος! Οὐδέποτε στήν παράδοσι τῶν αἰώνων εἶχαμε τή μέρα τής Θεομητορικῆς χαράς πένθιμο θρήνο. Οὐδέποτε κυκλοφοροῦσε εἰδική... φυλλάδα!

• Ἡ Ἱ. Σύνοδος στόν 19ο αἰώνα, ὅταν ἕνας ἱεροσολυμίτης κυκλοφόρησε φυλλάδα ἐπιταφίου στήν Θεοτόκο, ἀπαγόρευσε αὐστηρά τή χρῆσι της. Γιατί τώρα μερικοί ἐπίσκοποι και πρεσβύτεροι ὀργανώνουν «**ἐφέ**» μέ ἐπιταφίους; Ἄς ἀνανεωθῇ ἡ Συνοδική ἐγκύκλιος, για νά μή μπλέκουμε **θρήνο** και **χαρά**.

Όσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 ευρώ και για τό 2023

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό ἔτος 2023.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Του ἑξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.